

A 100. szám

A dotcomkorszak előtt nem létezett a „Linux-cég” fogalma; később viszont nehéz volt olyan nagy számítástechnikai céget találni, amelyik ne használt volna Linuxot, vagy a kínálatában ne szerepeltek volna Linux-alapú termékek.

Manapság a Wall Street Journal leghangsúlyosabb szava a Linux. Holtversenyben áll a Unixszal, Windowszal, a Checkbooksszal, a Rocksszal és a DB2-vel. Az újság piaccal foglalkozó részében mind együtt szerepelnek az első olyan oldalon, amely a reklámoknak van fenntartva. Nem túlzok, ha azt állítom, hogy a Linux sikertermék lett a rendszerszintű megoldásokat szállító cégek berkeiben, és a folyamat itt nem ér véget. Egy évvel ezelőtt a Linux csak a webkiszolgálók területén volt sikeres, ám most terjeszkedik. A HP szerint legutóbbi eladási mutatóik azt jelzik, hogy a Linux növekvő jelenléttel bír a pénzügyi szolgáltatások piacán. A Windows még mindig uralkodó helyzetben van, de vajon meddig? Néhány éve még maga a kérdés is nevenséges lett volna! Bár a Microsoft háborút látszik hirdetni a Linux és a nyílt forrású programok ellen, a fegyver visszafelé sül el. A cég állítólag megpróbálta meggyőzni az Egyesült Államok Nemzetvédelmi Minisztériumát, hogy a nyílt forrású programok mind a biztonságra, mind pedig a cég szellemi tulajdonára veszélyt jelentenek. Eközben a Védelmi Minisztérium a MITRE Társasággal jelentést készíttetett, amelyben 249 olyan esetet határoznak meg, amikor nyílt forrású eszközöket lehet használni. Ilyen többek között a Hírszerzési Osztály webportálja, vagy az USA hadseregében és légierijében használt hálózati biztonsági programok. Ahol a Linux mint operációs rendszer nem jöhet számításba, új ajtókat nyit más ingyenes és nyílt Unix-változatoknak, például a BSD-nek, amelyet beépítettek a Darwinba, az Apple OS X nyílt forrású kezdeményezésébe. Ezek az események nagymértékben növelték a világ Linux-barát PC-inek és kiszolgálóinak számát.

1993-ban *Phil Hughes* felvett engem egy levelezőlistára, amely egy ingyenes programokkal foglalkozó magazin lehetőségeit derítette fel. Miután egy ideig csak ötleteket ütköztettünk, Phil hirtelen bejelentette, hogy saját kis cége, az SSC útjára indít egy lapot, ami egy 21 éves finn srác szellemi gyermekével, a Linuxszal foglalkozik. Azt hittem, elment az esze. De Phil ösztönösen ráérez olyan dolgokra, amelyeket mások nem is látnak. Néhány évvel később olyan KDE alatt futó irodai alkalmazásokat mutatott nekem, amelyek kísértetiesen hasonlítottak arra a látványra, amely Windows alatt fogadja az embert – azzal a különbséggel, hogy ingyenes volt és nyitott. Annyira elbűvölt, hogy kaptam az ajánlatán és csatlakoztam a magazinhoz. Ez 1999 elején történt, akkortájt a tőkebefektetések még nagy lendülettel folytak, és a Linuxnak a befektetőkre gyakorolt erőteljes hatása a Viagrához volt mérhető. Néhány hónapig nem volt hiány Linux-milliárdosokban.

Nemrégiben nagytakarítást végeztem üzleti kártyáim között, de mielőtt kidobtam volna őket, helyzetképet készítettem. Érdekes történet bontakozott ki:

- Néhány cég felhagyott az üzleti tevékenységgel. Ebben a cipőben járt a Linux Laptops, a Rebel.com, a Loki, az Eazel és OpenSales, amely az Xelerate nevet vette fel, mielőtt megszűnt.

- További cégek, például a Kerbango és a Cobalt nagyobb cégek tulajdonába kerültek – ezeknél a 3Com és a Sun volt a felvásárló.
- A Linux kikerült mások tevékenységének középpontjából. A VA Linux cég a nevét VA Software-re változtatta, pedig egykor olyannyira összefonódott ezzel az L betűs szóval, hogy hétszámjegyű összeget fizetett a Linux.com tartománynévéért.
- A Corel, miután megpróbált a Linux köré a felhasználókra épülő üzletet teremteni, megszabadult a Linuxtól és egyéb nehezekektől, hogy a felszínen tudjon maradni.
- A Linuxcare még él, bár az alapítói nélkül, akik a Sputnik névvel kerültek be a hírek közé – ez egy új cég a mobil vezeték nélküli hálózatok piacán.
- Más cégek – például a Boxx (nem azonos a texasi Boxx Technologies-zel), ami Linux/Windows hibrid hordozható gépet készített (a prototípusig eljutott) – egyszerűen eltűntek.
- Két, egymással kapcsolatban álló piaci kísérlet, a CoSource és a SourceExchange érdeklődés hiányában csendben megszűnt.
- Természetesen sikertörténetek is léteznek. A Linux-alapú TiVo a nagy érdeklődést kiváltó digitális videokamera-üzlet rokon értelmű kifejezése lett. A Borland, megszabadulva a felejthető Inprise névtől, jó üzletet csinált többfelületen futó linuxos fejlesztő eszközzel, a Kylixszal.
- A SuSE ugyan csökkentette működési területeit, Európában továbbra is vezető a különböző Linux-változatok terén, és világviszonylatban is erős. A Caldera elég jól tartja magát, csakúgy, mint a Turbolinux. A nagy győztes egy olyan cég, amelytől nincs üzleti kártyám: a Red Hat, mely továbbra is büszkén lengeti a pingvines zászlót, és a messze legnépszerűbb Linux-változat készítője.

Mi itt, a Linux Journalnál együtt vészeltük át a nehéz időket a talpon maradó linuxos cégekkel. Ami tovább lökött minket, az a Linux folyamatos menetelése volt afelé, amit *Linus Torvalds* félig viccesen „világuralomnak” nevezett.

A Linuxnak végre sikerült, amire a Unix-rajongók évtizedek óta vágytak: az operációs rendszer elterjedté vált. Ma az egyetlen komoly jövővel rendelkező Unix-rendszer ingyenes, nyitott és készen áll a fejlesztésre – bárki beugorhat és segíthet. Ezt nevezem én sikertörténetnek.

Linux Journal 2002. augusztus, 100. szám

Doc Searls

(doc@ssc.com) a Linux Journal szerkesztője és a Cluetrain Manifesto társszerzője.